

stopada izdaše im instrukciju, prema kojoj imaju postupati. Novi knez, došavši na Korčulu, skupa sa starim knezom prihvatio se posla postupajući prema primljenoj instrukciji. Bi sazvano korčulansko veliko vijeće, po običaju u crkvu sv. Marka, da skupa s Dubrovčanima raspravlja o knežinama. Tu su oba kneza zatražila od Korčulana, da im predadu knežine s prihodima te im daju sve prihode, koje su dužni kraljevskoj komori i koje su dosada davali svim onima, što su posjedovali Korčulu. Dubrovčani su se pozvali na kraljevsko pismo od 25. lipnja 1414., u kojem ih je pozivao, da se pokoravaju Dubrovčanima i daju im prihode. To pismo su im pokazali, pročitali i dali protumačiti na »slavenskom« jeziku, da ne bi poslije govorili, kako ga nijesu razumjeli.¹³⁰ Korčulani su odgovorili, da knežine pripadaju njima ne dokazujući svoje pravo i odbili su dakako, da ih predadu. Dubrovački predstavnici su na to uložili pismeni protest u samom vijeću protiv takvog postupka Korčulana, u kojem su činili Korčulane odgovornima za sve štete, koje će od toga pretrpjeti kralj i dubrovačka vlada, i za sve troškove, koje će Dubrovčani imati radi te stvari; za to odgovara svaki građanin i stanovnik otoka Korčule. Dubrovčani im određuju i skupnu globu od 200 zlatnih dukata, ako se ne pokore, koja se može utjerati od čitave općine i svakog pojedinca Korčulanina na bilo kojem mjestu. 17. listopada 1415. vijeće umoljenih zaključuje, da se piše kralju u pitanju korčulanskih knežina i prihoda, te da se izaberu trojica plemića, koji će tu stvar ispitati, istražiti prekršaje Korčulana te referirati vijeću umoljenih; istog dana izvršio se taj izbor trojice u malom vijeću. 19. listopada vijeće umoljenih zaključuje, da se izaberu trojica, koji će sastaviti pismo, što se u pitanju korčulanskih knežina ima uputiti kralju Žigmundu. Istog dana izvršio se taj izbor trojice u malom vijeću. I uistinu Dubrovčani pišu kralju 6. studenoga. Najprije vele, kako su prigodom dolaska Turaka u Bosnu dočuli, da se oni spremaju i u primorske strane pa na otoke Hvar, Brač i Korčulu; nijesu žalili ni truda ni troška, da se sami dobro naoružaju, pa su stoga naredili i otocima, da naoružaju svoj brigentin. Hvar i Brač su se tome pokorili, a Korčulani ne samo ne htjedoše naoružati ni brigentin ni nijednu barku, već su i bez znanja vikareva pisali pismo nekoj gospodi i na neka mjesta protiv samog kralja, kako će mu to na

¹³⁰ U izvorima napisanim latinskim jezikom, gdje se govori o ovome, hrvatski se jezik naziva »lingua slavica«.